

Ekstraktafskrift

af læserbrev fra H. Fossum i Weekendavisen den 7. december 1979

»Bestemmelsen om, at en folketingskandidat skal anbefales af et bestemt antal stillere – efter de nuværende regler mindst 25 og højst 50 – har sin rod i tiden før dannelsen af egentlige partier. Bestemmelsen var dengang rimelig og var naturligvis begrundet med, at en politiker, der ønskede at få sit navn på stemmesedlen og iøvrigt at gøre krav på vælgerne opmærksomhed, måtte kunne dokumentere, at han havde et vist minimum af tilslutning.

I de sidste mere end 50 år er praktisk politik imidlertid blevet ført gennem faste partidannelser, og dermed er forudsætningerne

blevet ændret. Den nuværende valglov opererer med begrebet opstillingsberettiget parti, og for at blive opstillingsberettiget skal et parti netop dokumentere, at det har et vist minimum af tilslutning.

Den praktiske gennemførelse af indsamlingen af stillernes underskrifter er en slid- og tidkrævende opgave for en vælgerforening. Ligeledes er kommunekontorerne efterfølgende kontrol af stillerlisten for en partikandidat et stykke tomt arbejde, fordi formålet med arbejdet som nævnt er sikret opfyldt i forvejen gennem godkendelsen af partiet som opstillingsberettiget.«